

לוכותם ייאמר שלא נגעו בדבר שלא היה דרשו להם להכנת מזון. מצאנו את הצבע הצלפטיא עם כל כוחו נתון בהסגר, וכן כמובן, התושבים. כאשר הגיעו פנה קלוריסקי מיד לказינים בדורisha שיפסיקו את ההרס בכתים ובחצרות, וקיבל הבטחה בעניין. קלוריסקי הסתובב במושבה במשך כל היום בבדיקה יסודית של המצב ולבסוף יצא לכפר גלעדי ותל-חי, והבטיח לפני כן להשתדל אצל השלטונות להחזיר את החיים במושבה לטידם.

בדרכו בראש פינה החליק הסוס עליו רכב, וקלוריסקי נפל ממנה ושבר רגלו, וכן לא יצא לפועל כל הסיורים שהבטיח לטזר. עקב התאונה יצא, על כורחו, מפעילות לתקופה ממושכת. קלוריסקי עצמו חשב, ואני נוטה להאמין בזאת, שאילולא מקרה ביש זה כל האירועים בתקופה הבאה היו מקבלים אופי אחר, ויתכן ולא היו מגיעים לכדי עזיבת הגליל. קלוריסקי היו קשרים יוצאים מגדר הרגיל עם מנהיגים ערביים, עם קבוצות שונות, גם בדמשק וגם במקומות אחרים. בוודאי יכול היה להפעיל את השפעתו כדי למתן את הגורמים הקיצוניים שפלו באיזור באותם ימים. אבל כל זה בגדר "איילו"...

למעשה, הקצינים הצלפטיאים שהבטיחו להפסיק את ההרס במושבה, לא יכלו לעמוד בהבטחותיהם. ייחדות באו והלכו, גם מיספרם השתנה מדי פעם. מאז ההתקפה הנדולה ונסיגת הצלפטיאים ב-1920.1.4. ועיזבת חלק מההתושבים בעקבותיה, השתדלה כל משפחה להעביר לפחות את הילדים הקטנים והנשים למקום מבטחים. בתים וחצרות התרוקנו. בכתים היו מאגרי מזון שהוכנו למשך השנה כולה. חיטה ללחם, עדשים וקטניות, פירות מיובשים, בצל, וכו'. כל זה אכלו החיילים, והבדואים שדדו את מה שנותר. מבעלי החיים בחצרות לא נותר דבר.

החלונות והדלתות נערקו לצורך הסקה, הבתים נהרבו. בסוף ינואר עזבו לפטע הצלפטיאים את המושבה ונותר בה קומץ אנשים בלבד. המקום נשאר פרוץ, התרוקן חלק גדול מבתי המושבה. והבדואים ניצלו את המכב לפשיטות שוד. תרגנות הסתובבו חופשי, ואפילה פרות. ידוע מקרה בו ניסו הבדואים לחטוף נערה, ללא הצלחה. המשפחה, אם עם